

Saint Malo

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 49. szám, 2019. december 6.

Egy éjjel pedig az Odera szigetén találtak rá. Még vizes volt, ki tudja, mikor és hol esett be a folyóba, hogyan jött ki. Anyám akkor jött rá, hogy a férje nem tréfál, és minden ajtót be kellett hogy zárjon, apám nehogy kísétáljon, nehogy elmenjen. Ha elutaztunk, akkor is olyan szobát kértünk, ami jól zárható. Párizsban mégis egyszer kiszökött, és úgy járt a tetőkön, mint egy macska. Szakadozott és foszladozó emlékeim közül ez az egyik első: ahogy egy párizsi éjjelen apám után megyünk a háztetőn, és a távolban meglátom a kivilágított Eiffel-tornyot. A manzárdszobákba is beláttam, láttam egy nyújtózkodó cselédlányt, egy komor asszonyt, amint a homlokát borogatja, egy kislányt, amint a számítógépén játszik. A párizsi házak fölött olyan volt a hold, mint egy a látvány szépsége fölött érzett csodálattól önkéntelenül kimondott ó hangzó. Azon a nyáron voltunk Saint Malóban is, és én nem akartam onnan eljönni. Anyám azt mesélte, kapaszkodtam a szoknyájába, és azt kiabáltam, anyácska, nekünk itt kell laknunk, nem mehetünk innen tovább. Pedig panaszra semmi okom nem lehet.